

000000000000 00000000 : 000000000000 00000000000000 000000!

கூர்மண்காடும்பகூதியெங்கும் இருள் கவிந்திருந்தது. மன்னார் வீதியிலிருந்து ஓற்றையடிப்பாதை மட்டுமே காணப்பட்ட அப்பகூதியில் நாலாந்து வீடுகள் மட்டுமே சூற்றிவர அடர்ந்திருந்த கானகச்சுழலின் மத்தியில் காணப்பட்டன. வளைவால்கள் அவ்வப்போது பறந்துகொண்டிருந்தன. இருண்ட வானில் சூடர்கள் சூடர்ந்துகொண்டிருந்தன. எங்கிருந்தோ விட்டு விட்டு நத்தொன்று கத்திக்கொண்டிருந்தது. அப்பா வழக்கம் போல் முற்றத்தில் சாய்வு நாற்காலியில் படுத்திருந்தபடி நட்சத்திரங்கள் சூடர்ந்துகொண்டிருந்த இரவு வானத்தையார்ந்து இரசித்துக்கொண்டிருந்தார். அவரது குடியை இரசிப்பதில், வாசிப்பதில் மிகுந்த விருப்பம். அவரது அந்தக் குணம் கசேவனும் அப்படியே வந்து ஓட்டிக்கொண்டுவட்டது. அப்பாவின் சாறத்ததைத்தொட்பிலாகி அவனும் படுத்திருந்தபடி தலகைக் கமலே கவிந்திருந்த இரவு வானையார்ந்துக்கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது அப்பா விண்ணில் எதையோ சூட்டிக் காட்டினார்.

"அதோ பார். அந்த நட்சத்திரத்ததை.."

அவர் சூட்டிக் காட்டிய திசையில் நோக்கினான் கசேவன். நட்சத்திரமொன்று ஏனைய நட்சத்திரங்களினுடைய விரைந்துகொண்டிருந்தது. ஏனைய நட்சத்திரங்களெல்லாம் இருந்த இடத்தில் இருந்தபடி சூடர்ந்துபடியிருக்க அந்த ஒரு நட்சத்திரம் மட்டும் அவற்றினுடைய விரைந்துகொண்டிருந்தது.

"அந்த நட்சத்திரம் ஏன் அப்படி ஓடுது?" என்றான்.

அதற்கவர் கற்றினார்: "அது நட்சத்திரமல்ல. சூறக்கைக்கோள்"

"சூறக்கைக்கோள்? அப்படியென்றால் என்ன அப்பா?"

"நட்சத்திரங்கள் மிகத்தொலைவிலுள்ள சூரியன்கள். சூறக்கைக்கோள்கள்"

அப்படியல்ல. அமரிக் கா, ரத்யா பனான்ற நாடுகள் விண்வளிக் கனுப்பியவை. பமியின் வானிலை பனான்றவற்றை அறிவதற்காக அனுப்பியவை. அவற்றில் படும் சரிய ஓளிதான் அவற்றையும் ஓளிரச்செய்கின்றன"

இவ்விதமாக அலுக்காமல், சலிக்காமல் அப்பா அவன் கடைக்கும் களைவிகளுக்கெல்லாம் பதிலிறுப்பார். அப்போது நகரில் எம்ஜிஆரின் 'எங்க வீட்டுப்பிள்ளை' நியமிந்திராடாக் கீஸில் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. பாடசாலகைக்குச் செல்லும் போதும் வரும் போதும் யாழ்கண்டி வீதியும், ஸ்டேசன் வீதியும் சந்திக்கும்படி திரும்பிச் சினிமா விளம்பரங்களிலொன்றாக எங்க வீட்டுப்பிள்ளையின் விளம்பரமும் இருந்தது. போதாதற்கு நகரில் அடிக் கடி ஆங்காங்கே 'நான் ஆணையிட்டால்' பாடல் அடிக் கடி ஓலித்துக்கொண்டிருந்தது. அவனுடன் வலுவான மகாவித்யாலயத்தில் படித்துக்கொண்டிருந்த மாணவர்களில் சிலர் 'எங்க வீட்டுப்பிள்ளை'யைப் பார்த்து விட்டிருந்தார்கள். அதுபற்றி அடிக் கடி கஹிக் கொண்டிருந்தார்கள். அதுவரை அவன் திரைப்படம்தெனயும் பார்த்திருக்கவில்லை.

"அப்பா.."

"என்ன மகனே!" சில வளையங்களில் அப்பா அவனை மகனே எனப்பார். குஞ்சு எனப்பார். செல்லமே எனப்பார். அவ்வப்போது வாய்க்கு வரும் அன்பு தவழும் சொற்களால் அவனை அழைப்பார்.

"எப்ப எங்களையெங்க வீட்டுப்பிள்ளைக்குக் கட்டிப்போகின்றீர்கள்?"

அப்பா அவனை வியப்புடன் பார்த்தார். அன்றுதான் முதல் முறையாக அவன் அவரிடம் திரைப்படம் பற்றிப் பேசியிருக்கின்றான்.

அவர் கஹினார்: "கதையிலை போகலாம். ஆச்சியிட்ட சொன்னால் உங்கள் எல்லாரையும் கட்டிச் செல்வார்"

அவர் ஆச்சி என்றது அவர்களது வீட்டுக்கு அருகில், காடழித்துக் குடிசை கட்டித் தனிமையில் வாழ்ந்துவரும் மலையகத்தசைச் சேர்ந்த ஆச்சி பற்றியது.

அவனுக்கு மகிழ்ச்சியாகவிரும்புது. முதன்முறையாகத் தமிழ்ச்சினிமாப்படம் பார்க்கப்போகின்றான் எனும் நினவையே இன்பத்ததைத் தந்தது. சிறிது நேரம் அவர்களது கிடையில் மனெனம் நிலவியது. அப்பா இரவ வானின் எழிலில் தன்னையெ மறக்கத் தொடங்கினார். அவனது கவனமும் மீண்டும் விரிந்திருந்த இரவ வானின் மீது திரும்பியது. அப்பா வாங்கித் தந்திருந்த ஆங்கில 'நர்சரி'ப் பாடல்களையெ ள்ளடக்கிய புத்தகத்தின் நினவையெ தனாற்றியது. அதிலுள்ள ஒரு பாடல் அவனுக்கு மிகவும் பிடித்த பாடல். அப்பாடலையெ நினவையெ ததும்மே அவனது மனக்கண்ணில் சூடும் நட்சத் திரங்களும், தலையையெ வரையெ வியாபித்துக்கிடக்கும் உலகும் தனாற்றி இன்பத்ததைத் தந்தன.

Twinkle twinkle littel star.
How I wonder what you are?
Up above the world so high
Like a diamond in the sky.

இப்பாடலில் வரும் இம்முதல் நான்கு வரிகளைக் கட்டெழுத்துமே அவனது மனம் இன்பத் திலாழ்ந்து விடுவது வழக்கம். அதுவும் Up above the world so high என்னும் வரி ஒருவிதக் கிளுகிளுப்பையும், புதிர்ொன்றினதை தாங்கி உயர்ந்து நிற்கும் இவ்வூலகத்தைப்பற்றியதொரு சித்திரத்தையும் அவனது சிந்தையில் ஏற்படுத்துவது வழக்கம். இரண்டவாசினிட்டு நட்சத்திரங்கள் தாம் எவ்வளவு அழகாகச் சூடர் விடுகின்றன.

"அப்பா! நட்சத்திரங்கள் எல்லாம் எவ்வளவு துரத்திலிருக்கின்றன?"

அப்பா கறினார்: "அவ்வெகை தலலவிலிருக்கின்றன. வெகை தலலவில... ரலககட்டில் பனாலும் எங்கட காலத்திலை போய்ச்சரே முடியாத துரத்திலை அவை இருக்கினம்"

அவ்வளவு தலலவிலா அவை இருக்கின்றன..

"பாவம் அப்பா அவை" என்றான்.

அப்பா கட்டார்: "ஏன் குஞ்சு?"

அவன் கறினான்: "அவை இருட்டிலை தனித்துத் துரத்திலை இருக்கினமே. யாரும் நெருங்க முடியாத துரத்திலை இருக்கினமே. இல்லையா அப்பா?"

அப்பா சிரித்தார் அவனது வார்த்தைகளைக் கட்டெழுத்து. அவனது கற்பனை கட்டவெ அவருக்கு இன்பத்தையும் தந்தது.

"மகனே! உன் கற்பனை அற்புதம். நானும் உன்னைப்போல்தான் என்கிறுவயதில் இப்படி நனைப்பது வழக்கம். அவை என்னையும் அப்போது பிரமிப்பில் ஆழ்த்தின மகனே! என்னைப்போல அவை உன்னையும் இப்போது பிரமிக்க வைத்திருக்கின்றன. இயற்கை அற்புதமானது மகனே!"

அப்பா சிறிது மனெனமாகவிருந்துவிட்டு மீண்டும் தொடர்ந்தார்: "மகனே! இயற்கை எவ்வளவு அற்புதமானது. அழகானது. இவற்றை நாம் பாதுகாக்க வேண்டும். எப்பொழுதும்.."

அச்சமயம் விண்ணைக் கோபிழ்த்துச் சூடரொன்று கோடும் கிழித்தது.

அவனுக்கு ஆச்சரியமாகவிருந்தது. "அப்பா!" என்றான்.

அப்பா கட்டார்: "என்ன மகனே?"

அவன் கட்டான்: "அப்பா! இப்பத்தானே சொன்னீங்கள் நட்சத்திரங்கள் துரத்திலை இருக்கு என்று. எப்படி இவ்வளவு கிட்டவந்து போகின்றன."

அப்பாவாக்கு அவனது வினாத்தொடும் ஆளுமை மகிழ்ச்சியைத்தந்தது. அவர்

□□□□□ □□□□□ (2): □□□□□□□□□□!

Written by - வ.ந.கிரிதரன் -

Monday, 14 January 2019 12:53 - Last Updated Monday, 14 January 2019 13:11

கஶ்ரினாரர்: " அவை நட்சத் திரங்கள் அல்ல. அவை விண்வெளியிலிருந்து எங்கட பஶ்ரியினர் காற்று மண்டலத்துக்கை வருகின்ற விண்கற்கள் உராஞ்சுவதால் ஏற்படுகின்ற நரூபு. "

"விண்கற்களா? அப்படியின்றால் என்ன அப்பா?" அவன் கேட்டான்.

அப்பா கஶ்ரினாரர்: " விண்வெளியிலை எப்பொழுதும் பல பஶ்ரிய பாறைத்துண்டுகள் பஶ்ரினாரை இருக்கின்றன. அவற்றில் சிலத்துண்டுகள் எங்கட பஶ்ரியினர் காற்று மண்டலத்துக்கை நுழைந்து விடுகின்றன. அப்படி நுழைந்தால் அவை காற்றுடன் உராய்ந்து எரிந்து அழிந்துபோய் விடுகின்றன. அவைதான் இவ்விண்கற்கள். எரிக்கள். எரி நட்சத் திரங்கள் என்றும் கஶ்ரினாரர். ஆனால் அவை நட்சத் திரங்களல்ல. வானில் சூடர்வதால் நட்சத் திரங்களென்று சொன்னாலும் அவை நட்சத் திரங்களல்ல.."

அப்பாவாடன் அவன் கழித்த இரவுகள் அத்தனையும் கசேவனது மனத்தில் பசுமையாகப் பதிந்துள்ள பசுமரத்தாணிபோல.

□□□□□□□□ □□□□□□□□!

இந்த உலகம் இந்தப் பிரபஞ்சம் எப்பொழுதும் என்னைப் பிரமிப்பிலாழ்த்துகின்றது. இந்த வயதிலும் என்னை அவை பற்றிய சிந்தனைகள் ஆட்பிப்படைக்கின்றன. இவ்வை பற்றிய தடேல் எப்பொழுதும் நடுநடுவில் இன்பத்ததைத் தருகின்றன. அப்பாவின் சாறத்தினுள் பஶ்ரினாரர் தபடி அவருடன் உரையாடிய அந்த நாள் நினைவுகள் மீண்டும் மீண்டும் தஶ்ரினாரர் கின்றன. படபைபின் நரேத்தி எப்பொழுதும் என்னைப் பிரமிக்க வகைக்கின்றன. கண்ணுக்குத் தரையாத நுண்ணுயிர்கள் தொடக்கம், மாபெரும் உயிரினங்கள் வரை இயற்கைதான் எத்துணை அழகம்! எத்துணை நரேத்தியுடன் அறிவுடன் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. முற்றிலும் புரிவதற்கு முடியாத அளவுக்கு எம் அறிவு, எம் இருப்பு முப்பரிமாணச் சிறகைகளுக்குள் அடையாடலிருக்கின்றது. இச்சிறையிலிருந்து மீள்வதற்கு வழிகள் எவையுமுண்டா?

□□□ □□□□□ □□□□□, □□□□ □□□□□□□□
□□□□□□□□, □□□□□□, □□□□□□
□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□
□□□□□□□□ □□□□□□□□□□.

□□□□□ □□□□□□□□□□□□
□□□□□□□□ □□□□□□□□
□□□□□□□□□□□□□□□□□.
□□□□□□□□□□, □□□□□□□□,

000000 000000 (2): 000000000000!

Written by - வ.ந.கிரிதரன் -

Monday, 14 January 2019 12:53 - Last Updated Monday, 14 January 2019 13:11

000000000000 00000000,
0000000000 000000000000,
00000000 0000
0000 000000000000 0000000000,
0000000000000 000000000000
00000000000,
0000000000000 000000000000000000
0000000000000000000000.

0000000000 00000000 000000 !

00000000000000, 000000000000
0000000000000 00000000 000000 !

000000 0000000000 ?0000000 0000000000 ?

0000000000000000
000000000000 000000000000.
00000000000000, 00000000000000
0000000000000 000000000000.
0000000000000000 000000.
00000000000 000000000000000000
0000000000000 000000.

000000000000 000000000 00000
0000 00000000
000000000000000000 000000000000.
0000000000000 000000000 00000.
000000 000000 0000000000
00000000000000 00000000 !

0000000000000000000000
0000000000000 000000000
000000000000000000000000
000000000000000000
00000. 00000000000000000000.
0000000000000000000000. 0000000000000000000000.

(தொடரும்)